

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év november hó 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 24.B.119/2014/31. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 8 (nyolc) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2015. év október hó 14. napján kihirdetett 24.B.119/2014/31. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk. 160. § (1) bekezdés) és lőfegyverrel vagy lőszerral visszaélés büntetében (Btk. 325. § (1) és (2) bekezdés a/ pont). Ezért őt 10 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Rendelkezett a bűnjelekről, így azok egy részét elkobozni rendelte, a többit pedig - lefoglalásuk megszüntetése mellett - részben kiadni, részben megsemmisíteni rendelte.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása végett, míg a vádlott és védője téves minősítés és enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.1/2016. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és a mérlegelést követően megállapított tényállás megalapozott, így azt a másodfokú eljárásban is irányadónak tekintette. A vádlott bűnösségére, az elkövetéskori tudattartamára és szándékára a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helytállóan vont le következtetést, a bűncselekmények jogi minősítése is törvényes.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a büntetés kiszabási körülményeket, a kiszabott büntetés nemét tekintve megfelel a büntetés kiszabás céljainak és elveinek. Tévedett azonban a büntetés mértékének megállapításakor, mert az egyrészt nem felel meg a törvényben előírt büntetési céloknak, az általános és egyéni bűnmegelőzés követelményeinek, másfelől a vádlott terhére megállapított súlyosító körülményeket sem a tényleges súlyuk szerint értékelte. A

középmértéknél enyhébb büntetés ugyanis nem áll arányban a vádlott által elkövetett bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyával és fokozott társadalomra veszélyességével, valamint a vádlott személyében rejlő veszélyességgel, különös tekintettel az ilyen jellegű bűncselekmények elszaporodottságra, a halmazati büntetés kiszabás elveire és céljaira, továbbá a kötelezően alkalmazandó középmérték szerinti büntetés kiszabás elvére.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítélet tábla változtassa meg az elsőfokú ítéletet a fentiek értelmében és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét a középmértékhez igazítva súlyosítsa, továbbá a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát emelje fel. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben. Egyúttal bejelentette, hogy a nyilvános ülésen az ügyész nem vesz részt.

A vádlott a fellebbezését írásban is indokolta. Kifejtette, hogy nem ért egyet az elsőfokú bíróság azon okfejtésével, miszerint az erős felindulás megállapítása ellen szól az apró részletekre is kiterjedő beismerő vallomása. Ő ugyanis nem tudott választ adni arra, hogy a sértetten lévő egyéb sérülések hogyan keletkeztek, hol volt és hová került az áldozat cipője, illetve kabátja és mi volt pontosan az elkövetés eszköze. Továbbá az eseményeket követő magatartása sem volt racionális, hiszen a sértett száját a halál beállta után ragasztotta le, a helyszínt egy időre elhagyta, és nem próbálta meg eltüntetni az elkövetés eszközét sem.

Sérelmezte azt is, hogy az elmeorvos szakértő nem vizsgálta a cselekményt megelőző időszak eseményeit, úgy mint az édesanyja halálát, édesapja megbetegedését, munkahelyi és az ebből adódó anyagi problémáit, legidősebb fiának felvételi vizsgáit, illetve közvetlenül a cselekmény előtt keletkezett lábsérülését.

Mindezen túl azt is figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy az elkövetéskori, nem hétköznapi idegállapotát a sértett hisztérikus örvénye váltotta ki, mely így közvetlenül vezetett a tragédiához. A halálát nem kívánta, 22 éves kapcsolatuk során többször is megmentette a depresszióval küzdő sértett életét, amikor szuicid magatartást tanúsított.

A löfegyverrel kapcsolatban pedig azt hangsúlyozta, hogy nem tudta, hogy az működőképes fegyver, hiszen egy „játék” fegyverből lett átalakítva. Ha tudott volna arról, hogy ez egy éles löfegyver, nem tartotta volna olyan helyen, ahol a gyermekei is bármikor megtalálhatták volna.

A vádlott védője is indokolta írásban a fellebbezését. Nem értett egyet azzal, hogy az elsőfokú bíróság az emberölés privilegizált esetének megállapítását az elmeorvos-szakértői vizsgálat eredményeire, a vádlott pontos, részletekre is kiterjedő beismerő vallomására, valamint a vádlott erkölcsstelen életmódjára való hivatkozással zárta ki.

Részletesen foglalkozott az elmeorvos-szakértői vizsgálattal, mellyel kapcsolatban elsősorban azt kifogásolta, hogy az csak érintőlegesen, mindössze egyetlen kérdés erejéig foglalkozott az erős felindulás „elmeszakértői szempontú” megítélésével. Nem indokolható tehát az, hogy ezen elmeorvos-szakértői szakvélemény alapján az elsőfokú bíróság az erős felindulás beszűkült tudatállapotának hiányát tényként állapítsa meg, hiszen ez kétséget kizáróan nem olvasható ki a szakvéleményből.

Hangsúlyozta, hogy nem zárja ki az erős felindulás megállapítását az, ha az elkövető visszaemlékszik a történetekre. A méltányolható okból fakadó feldúltság okán bekövetkezett tudatszűkülést számos körülmény jelezte a konkrét esetben, hiszen a vádlott az eljárás során végig rosszul emlékezett az elkövetés pontos eszközére (drót vagy kötél), valamint a cselekmény

elkövetését követően több ízben is inadekvát magatartást tanúsított azzal, hogy a testet a házban felügyelet nélkül elrejtetlenül hagyva távozott, valamint a sértett gépjárművét a saját nevére bérelt garázsba próbálta elrejtetni.

Nem értett egyet az elsőfokú ítélet azon megállapításával sem, miszerint a vádlott erkölcstelen életmódja kizárja a méltányolható, vagy bizonyos fokig erkölcsileg igazolható körülmények meglétét. Álláspontja szerint a terhelt jogszabályba nem ütköző és az ölési cselekménnyel össze nem függő életmódja nem képezheti a büntetőeljárás tárgyát. Másrészt viszont még az esetleges - köznapni értelemben vett - erkölcsi torzulásokkal terhelt életmód esetén is méltányolható az indulat kialakulása, ha a sértett több mint 20 éven keresztül fejt ki - büntetőjogi határt súroló - zaklató magatartást az elkövető és családja sérelmére.

A lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés büntetével kapcsolatban a védelem álláspontja szerint a büntethetőséget a terhelt tévedése zárja ki. A fegyverekre csak dísz tárgyként tekintő személytől ugyanis nem várható el az, hogy tisztában legyen azokkal a speciális jellegű igazgatási jogszabályokkal, melyek a lőfegyverek tartásával kapcsolatos engedélyekről szólnak. A vádlott lőfegyverek működésében való járatlanságát pedig az is bizonyítja, hogy a feltalált - egyébként kinyithatatlan forgótárral rendelkező, fűróval láthatóan megrongált - lőfegyvert és a lőszeret jól látható, a gyerekei által is hozzáférhető helyen tárolta, amit nyilvánvalóan nem tett volna meg, ha tudja, hogy éles fegyverről van szó.

A védő a nyilvános ülésen fenntartotta a fellebbezésében foglaltakat és külön kiemelte, hogy az elsőfokú ítéletben szereplő történeti tényállást hiányosnak tekinti, mert nem szerepel benne a vádlott és a sértett közötti viszony összetettsége, mely az eljárás során bebizonyosodott.

A védő enyhítő körülményként kellő súllyal kérte értékelni a sértett provokáló közrehatását, a vádlott részletes beismerő vallomását és megbánó magatartását, továbbá az elsőfokú ítélet kihirdetése óta eltelt időt és a bv intézetben tanúsított példás magatartását.

Mindezek alapján a védő indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, és a tényállás első felében írt cselekményt erős felindulásban elkövetett emberölésnek minősítse, a lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés büntettének vádja alól pedig mentse fel. Ennek megfelelően a halmazati szabályokat mellőzve, az enyhítő körülményeket kellő súllyal értékelve a kiszabott szabadságvesztést lényegesen enyhítse.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangoztatta, valamint hivatkozott az írásbeli beadványában részletezett személyi körülményeire, és a sértettel való bonyolult kapcsolatára. Elmondta, hogy a sértett mentális betegségben szenvedett, ami miatt nem lehetett neki nemet mondani. Nemleges válasz esetén ugyanis a sértett hisztérikus állapotba került, közvetlen veszélyt jelentve mind a saját, mind a környezete testi épségére.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék eljárásában a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit megtartotta. Az indokolási kötelezettségének még éppen elégséges mértékben tett eleget. A helyesen szerkesztett ítéletből ugyanis ki kell derülnie a bizonyítékként értékelt vallomások lényegének és azok egyenkénti és egymással is összevetett értékelésének. Pusztán annak rögzítése, hogy a vádlott és a tanúk mire nézve tettek nyilatkozatot és hogy vallomásuk az iratok között hol lelhető fel, nem meríti ki a bizonyítékok értékelésének fogalmát.

A nem megfelelően indokolt ítélet jelen esetben azért bizonyult mégis elegendőnek, mert az az emberölés vonatkozásában döntően a vádlott beismerő vallomása, a löfegyverrel és lőszerezrel való visszaélés kapcsán pedig - egyebek mellett - objektív okirati bizonyítékokon alapul, ezért eleve kisebb mértékben érvényesülhetett az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapvetően megalapozott, de azt az iratok alapján kiegészíteni, illetve pontosítani kell a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottan az alábbiak szerint:

Az ítélet tábla a történeti tényállást az elsőfokú ítélet negyedik oldal ötödik bekezdésben azzal egészíti ki, hogy a vádlott és a sértett körülbelül 20 éves kapcsolata árnyalt, konfliktusokkal terhelt volt, amelynek során a sértett többször megjelent a vádlott házában, fenyegetőzött, a vádlott és a felesége nevében válópert kezdeményezett, öngyilkossággal fenyegetőzött, esetenként hiszteroid magatartást tanúsított.

Az ötödik oldal első bekezdés második sorában a spárga szót kötélre javítja, és ugyanezen bekezdés nyolcadik sorában a „nagy erővel” megállapítást „legalább közepes erővel” megállapításra helyesbíti.

A tényállás kiegészítésére azért volt szükség, mert az ítélet egyoldalúan, csak a vádlott felróható magatartására összpontosítva mutatja be a vádlott és a sértett kapcsolatát annak ellenére, hogy a vádlotti vallomások és a tanúvallomások alapján is egyértelműen bebizonyosodott, hogy ez egy összetettebb viszony volt. A sértett erősen ragaszkodott a vádlott személyéhez, és a kapcsolat fenntartása érdekében szélsőséges megnyilvánulásokról sem riadt vissza.

Az ítélet ötödik oldal első bekezdés első két mondatában felváltva szerepel a spárga és a kötél megjelölés a vádlottnál lévő eszközre nézve, mellyel később a cselekményt is elkövette. A halottszemléről készült jegyzőkönyv alapján a holttest nyakrészén egy erősen szennyezett kötél volt körbetekerve, melyet az arról készült fényképfelvétel és az orvosszakértői vélemény is alátámaszt, így a második sorban tévesen szereplő spárga szót az ítélet tábla kötélre javította.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a vádlott a sértett nyakán lévő kötelet a kanapé támlája fölött „legalább közepes erővel” húzta maga felé a sértett elernyedéséig, így az ítéletben használt „nagy erővel” megállapítás szintén pontosításra szorult.

Mindezen kiegészítéssel és pontosítással az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságokról, így a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

Az ítélet tábla nem értett egyet azon védői állásponttal, hogy a vádlott cselekményét az elsőfokú bíróság tévesen minősítette az emberölés alapesetének erős felindulásban elkövetett emberölés helyett.

Mindkét bűncselekmény elkövetési magatartása azonos és mindkettő nyitott törvényi tényállással megvalósuló eredmény bűncselekmény. Az erős felindulásban elkövetett emberölés viszont az emberölés privilegizált esete, melyhez - az emberölés alapesetéhez képest - olyan speciális körülmények járulnak, melyet a jogalkotó enyhébb elbírálás törvénybe iktatásával értékel. E bűncselekménynél az ölési cselekmény jellemzője ugyanis az elkövetés ideje és egy speciális okozati összefüggés, miszerint az ölést méltányolható okból származó erős felindulásban fejti ki a tettes.

Az erős felindulás az elmeműködés ép lélektani talaján keletkező tudatszűkülést jelentő érzelmi állapot, mikor az elkövető olyan feldúlt állapotban valósítja meg a cselekményt, amelyben tudata elhomályosodik, belső egyensúlya megbomlik és ennek eredményeként a meggondolás, megfontolás szokásos magatartása lehetetlenné válik. Az indulat önmagában nem elég, annak el kell érnie a tudatszűkület szintjét (BH2002.214.) Ez a tudatszűkült állapot pedig azt feltételezi, hogy egyébként az elmeműködés egészséges.

Jelen esetben az elmeorvos-szakértői vélemény rögzíti, hogy a vádlott nem szenved olyan kóros elmeállapotban - így különösen elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban vagy személyiségzavarban -, mely korlátozza, vagy kizárja cselekménye következményeinek felismerésében, vagy hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen.

Az ítéletábra kiemeli, hogy csak az elmeállapot működésének megítélése esik szakértői kompetencia alá, azonban a fiziológiás természetű indulatképződés, és ezen indulat fokának meghatározása már nem orvosszakértői kérdés, hanem a tényekből a bíróság által levonható jogi következtetés.

Az ítéletábra mindenekelőtt azt szögezi le, hogy a bűncselekmény elkövetésének idején a sértetten kívül csak a vádlott tartózkodott a házban, az események lefolyására kizárólag az ő vallomásai álltak rendelkezésre.

Az aggálytalanul megállapítható, hogy a vádlott az ilyen cselekményeknél szokásosan fellépő (düh)indulati állapotban volt és annak kialakulását követően rögtön végre is hajtotta az ölési cselekményt. Ez az állapota azonban korántsem volt olyan, amelyben a tudata elhomályosult volna, és a Btk. 161. §-ának alkalmazásához megkívánt meggondolás vagy megfontolás kialakulása lehetetlenné vált volna. Erre nézve a cáfolatot éppen a vádlott saját előadása szolgáltatta: védekezésében teljes részletességgel adta elő a történetet, amely önmagában is kizárja a tudat-elhomályosult állapotot, de ezt támasztja alá a vádlottnak közvetlenül a cselekmény utáni tudatos, célszerű és megfontolt viselkedése is.

Vallomásai alapján a vádlott emlékezete megtartott. Az a körülmény, hogy nem emlékszik arra, hogy magát az ölési cselekményt kötéllel vagy kábelrel hajtotta végre, jelen esetben a tudatszűkült állapot megítélése szempontjából irreleváns, mivel az elkövetés során mind a két eszközt használta. Vallomásaiban ellentmondás, illetve nem emlékezés egyebekben csak az olyan momentumoknál jelentkezik, melyek akár az előre kitervelt emberölés megállapíthatóságát vethetnék fel. Ilyen az élőben keletkezett további sérülés a sértett fején és hátán, a megkötözésére vonatkozó részletek, a hátrakötözött kéz és a leragasztott száj. Mindez - a bűnösség megbánása mellett is - az elkövetésre vonatkozó vallomás, a vádlotti védekezés részbeni taktikai jellegére utal, mely az erős felindulás megállapíthatóságát kizárja.

A vádlott magatartása az elkövetést követően is racionális. Először az elfedés érdekében a lebukás veszélyét leginkább hordozó gépkocsi eltüntetéséről gondoskodik és csak ezt követően foglalkozik a holttest elrejtésével. Ez azonban nem tekinthető inadekvát viselkedésnek, mivel a holttest a házban volt, azt csak a vádlott közvetlen családtagjai láthatták volna meg, akik azonban munkahelyen, illetve iskolában tartózkodtak, így igen kicsi volt annak a valószínűsége, hogy valaki váratlanul hazaérkezik. Ezt a kockázatot vállalta a vádlott annak érdekében, hogy a mindenki számára jól látható, utcán parkoló gépkocsit a házatól kicsivel távolabb eső helyre állítsa le. A gépkocsi biztosítását követően a vádlott rögtön, még bőven a családtagok várható hazaérkezésének idején

belül a holttestet becsomagolta, és a házban ideiglenesen olyan helyre rejtette, ahol a családtagok bizonyosan nem láthatják meg. Néhány nappal később pedig - szintén családtagjai távollétében - gondoskodott a holttest végleges eltüntetéséről és az ehhez szükséges eszközök biztosításáról. Mindezek alapján az mondható el, hogy a vádlott elkövetés utáni cselekvéssorozata inkább nagyfokú tudatosságról árulkodik, semmint tudatzavart állapotnak betudható inadekvát viselkedésről.

Az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapíthatóságának további feltétele, hogy kívülről származó és erkölcsi szempontból menthető legyen az az indok, amely az elkövetőben a nagy intenzitású indulatot kiváltotta, és amelynek hatása alatt az ölési cselekmény végbemegy.

Az adott esetben a cselekménysorozat valóban külső ok hatására, a sértett hisztérikus magatartására indult meg. Ez a magatartás azonban korántsem volt olyan kirívó eset, mellyel a vádlott a sértettel folytatott 20 éves kapcsolata alatt ne szembesült volna. Vallomásai alapján is megállapítható, hogy a sértett súlyosabb megnyilvánulásait is kezelte már.

Az ítéletábra leszögezi, hogy a méltányolható külső ok szempontjából a megítélés alapját nem a vádlott életmódja, hanem az ölési cselekményt kiváltó motívum erkölcsi alapja képezi. A vádlott és a tanúk vallomásai alapján az állapítható meg, hogy a vádlott és a sértett között egy több mint 20 éve tartó házasságon kívüli kapcsolat állt fenn, mely a családtagok számára tudott volt ugyan, azonban korántsem elfogadott. Kétségtelen, hogy sértett valóban ragaszkodott a vádlotthoz, és a kapcsolat fenntartása érdekében tanúsított szélsőséges magatartása a vádlott számára egyre terheesebbé vált. Azonban maga a kapcsolat hossza igazolja azt, hogy a vádlott ezeket a szélsőséges helyzeteket tudta kezelni, arról nem is beszélve, hogy a vádlott sem tett meg minden tőle telhetőt azért, hogy kapcsolatát a sértettel lezárja. Ily módon a sértett ragaszkodását tovább növelve maga is hozzájárult annak a vitának a kialakulásához, mely a sértett életének kioltásához vezetett. Ilyen körülmények között pedig a terheltnek a sértettel szembeni támadását az ítélezési gyakorlat alapján még akkor sem lehet erkölcsileg méltányolhatónak tekinteni, ha a közvetlen indulat kiváltásában a sértett magatartásának is szerepe volt (BH1979.349.).

Összegezve tehát, valamennyi körülményt egyenként és összességében is értékelve az ítéletábra arra a következtetésre jutott, hogy a terhelt ugyan indulat hatása alatt hajtotta végre cselekményt, de indulata egyrészt erkölcsileg nem méltányolható okból keletkezett, másrészt korántsem érte el azt a fokot, amely a Btk. 161. §-ában írt erős felindulást megalapozná.

Az ítéletábra a löfegyverrel vagy lőszerrel kapcsolatos visszaélés büntetével kapcsolatban kifejtett védői és vádlotti álláspontot sem osztja és a vádlott felmentését nem tartja indokolhatónak.

A vádlott holmijai közül egy darab éles löfegyver és 50 darab lőszer került lefoglalásra. Katonai múltjára tekintettel a vádlottnak minimum a lőszerokről tudnia kellett, hogy azok élesek. A felelőtlen magatartásából - miszerint az éles löfegyvert és lőszereket gyermekei által is hozzáférhető helyen tartotta - nem következhet a tévedés, mint büntethetőséget kizáró ok megállapíthatósága.

Ami a löfegyverrel kapcsolatos engedélyeket illeti, ennek nem tudása jogban való tévedés, ezért arra a vádlott eredményesen nem hivatkozhat. Egyebekben az ítéletábra megjegyzi, hogy a legtöbb löfegyver tartásának engedélyhez kötöttsége köztudomású tény, ezért elvárható, hogy ha nincs is tisztában valaki azzal, hogy melyik löfegyver tartására milyen engedély beszerzése szükséges, legalább tájékozódjon a kérdésben, mielőtt bármilyen löfegyvert vagy lőszert birtokba vesz.

Mindezek alapján a Budapest Környéki Törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmények jogi minősítése is. A törvényszék azonban a büntetés kiszabása során értékelendő bűnösségi körülményeket annyiban helytelenül értékelte, hogy nem kellő súllyal vette figyelembe a vádlott és a sértett közötti bonyolult kapcsolatot, és a sértetti közrehatást az események alakulásában. Az ítéletábra álláspontja szerint ezért az elsőfokú eljárásban kiszabott büntetés, bár a középértéket nem éri el, az enyhítő körülményeket figyelembe véve még így is túl súlyos, ezért nem adott helyt az ügyészi indítványnak sem és a vádlott büntetését a rendelkező rész szerint enyhítette.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be az ítéletábra a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

Budapest, 2016. év november hó 24. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 24.B.119/2014/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 1.Bf.25/2016/14. számú ítéletében írt változtatás mellett a vádlottal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év november hó 24. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő